

?Coaching' o autoconeixement

En l'arrencada d'aquest nou **Pou Digital** en què esteu navegant, m'he trobat moltes estones suggerint i orientant els joves periodistes que hi abocaran continguts de la mateixa manera que, en el seu dia, jo vaig rebre consells de tot tipus en els meus inicis. A part de sentir-me una mica més vell, aquests moments que hem compartit mentre definíem tasques m'han fet reflexionar al voltant de l'espontaneïtat d'aquest procés de mestratge inconscient i de com xoca en la generalització de l'ús dels serveis de *coaching* com a nova clau de volta de triomf personal i professional.

Per alta banda, també trobo reaccionària la postura d'aquells qui advoquen per recuperar l'esperit del passat més caspós i privat de llibertats on cal patir, suar tinta i passar pel tub si es vol aconseguir alguna cosa a la vida. Que sí, que val la pena llevar-se ben d'hora, ben d'hora, però algun dia també ens convé descansar per, l'endemà, afrontar els reptes de la quotidianitat amb un altre ànim i el cervell ben oxigenat. La vida és un aprenentatge continu. I, en el seu transcórrer, tots topem amb múltiples *coaches* dels quals ens empellem. En positiu i en negatiu. De nosaltres depèn treure'n o no bons rèdits, ser receptius i destriar el gra de la palla. Adquirim coneixements i actituds per imitació. I en el nostre creixement personal, ens acabem definint per antonímia. Potser no sabem com volem ser, però sí que tenim molt clar com no volem ser després d'haver descodificat com a repulsius certs tarannàs execrables. Va bé tenir referents, fins i tot per veure en els altres com no cal actuar. Aquests últims dies, entre l'onada de retallades a l'estat del benestar, s'ha fet pública la voluntat de l'Estat espanyol de fer un bon cop de tiora a l'educació. Un error colossal si es pensa en una societat futura competitiva. Negar l'educació és negar el progrés. Però tot i la importància cabdal de la formació i dels estudis (siguin quins siguin) l'actitud i la recerca del propi *autocoaching* perdura durant tota la nostra vida. Aquest, indefectiblement, és un procés que implica predisposició, humilitat, maduresa i autoconeixement. Un posicionament autoinduït el qual no tothom es veu capaç d'afrontar.

Si en moltes societats la figura del psicoanalista serveix per fer aflorar i avergonyir-se en privat (i en públic) de les desviacions conductivistes més secretes fins a convertir-les en estigmes de la quotidianitat, sovint em sembla que el *coaching* (que ha fet tanta fortuna) és una eina externa (com la del psicoanalista freudià) per reprogramar el sentit comú de les persones. Un servei que, ben mirat, potser ens podríem prestar nosaltres mateixos, revisant, només cinc minuts abans d'anar a dormir, què hem fet i què hem dit durant el dia. Així, probablement, ens adonarem de l'eficiència de l'ús dels nostres recursos personals més empàtics i eficients i, de retruc, detectar els que, per negatius i ineficients, ens caldrà corregir per seguir creixent.